

कहिनेकोर सनार चौ सुनिनेको किय
कान ॥ चित रहि न धारि वे को दि के पर
पामार थो सु जान ॥ १ ॥

अथ
॥ गी. शा. म. म. ॥
५३।२५ के त म

१५ / ५३
(सि. ५३)

श्रीगणेशाय नमः॥ पार्वत्युवाच॥ द्वादशाक्षमजन्मस्यो
 शानिर्नाम्ना गृहे श्वरः॥ के कर्त्तव्यं नरैः श्वामिवि
 चानं केशाशां तये॥ मरुदेव उवाच॥ रघुवशो न वि
 स्मृतो राजा दशरथस्तदा॥ चक्रवर्ती स विज्ञेयः
 सप्तदीपाधिपः स्मृतः॥ वृत्तकांते शानिर्नाम्ना देव
 शैः जापितो हि सः॥ शेरिणी भेदयित्वा तु शानिर्ना
 म्यति सांप्रतं॥ शकटं भेदयित्वा तु सुसुरभयं क
 रं॥ द्वादशाक्षं तु दुर्भिक्षं भविष्यति सुदारुणं॥ ए
 तच्छ्रुत्वा तु तदा कथं भविष्यति सः पार्थिवः॥ चित्तं
 मासक्तिमिदं भयकारमुपस्थितं॥ देशाः स नरुणा

माः भयभीताः संमंततः॥ द्रष्टव्याः सर्वतो लोकाः क्षयः
 तेषां समागतः॥ व्याकुलं च जगत्सर्वं पौरजानपदा
 दिकं॥ प्रपृच्छ प्रपृतो राजा वशिष्ठप्रमुखान् दिजा
 न्॥ दशरथ उवाच॥ समाधानं किमत्रास्ति ब्रूत
 मे तद्दिजोत्तमाः॥ वशिष्ठ उवाच॥ प्रजारक्षाः प्रय
 त्नेन तस्मिन् भिन्ने कुतः प्रजाः॥ प्रसाध्यः खलु
 योगोऽयं वल्लुगुश्चैरपि॥ इति संवित्पमनसा
 साहसं परमं ययौ॥ समादाय धनुर्दिव्यं दिव्यायुधं
 मन्वितः॥ रथमारुह्य वेगेन गतो नक्षत्रमराउलं॥

सपादं योजनं नाना तुल्यं संसृज्योपरि स्थितं ॥ रोहिणीं पृ
 थुमां स्यादयं राजा दशरथस्तदा ॥ रथे तु कान्तं च नैदिव्यं
 मरिचं रत्नं विभूषितं ॥ हंसवरीं हयैर्युक्ते महाफे तु स
 मन्विते ॥ दीपमानैर्महा रत्नैः किरीटं मुकुटं ज्वलैः ॥
 वभ्राजसत्तदा काशे दीपं तीव्रं स्वभास्करः ॥ श्रीकृष्णं चाप
 माकृष्य संहरास्त्रं न्ययोजयेत् ॥ दृष्ट्वा दशरथं चामेन त
 स्यो स भवत् दीमुखः ॥ संहरास्त्रं प्राणिदृष्ट्वा सुरासु
 रानि वृद्धने ॥ हसित्वा तद्गुणं व्योमि रिरिदं वचनं प्रवीत
 शानि श्रुत्वा च ॥ पौरुषं तव राजेन्द्र युद्धं चातिभयं
 कुरु ॥ देवा सुर मनुष्या अस्मिन् विधाधरो रगाः ॥ १८ ॥

मया विलोकिताः सर्वे भस्मतां च वृजंति ते ॥ त्वयो हं तवरा
 जेन्द्र तपसा पौरुषेण च ॥ वरं वृद्धिं प्रदास्यामि मनसा
 यदभीप्सितं ॥ दशरथ उवाच ॥ रोहिणीं मे दयित्वा तु न
 गंतव्यं त्वया शनैः ॥ पादितं तु मया शोरेनान्यमिच्छामि
 ते वरं ॥ एवमस्तु शानिः प्राह वरं दत्त्वा तं प्राप्रवत ॥ प्राप्य
 चैव वरं राजा कृतं कृत्यो भवत्तदा ॥ पुनरेवा ब्रवीन्नुद्यो
 वरं वरय सुव्रत ॥ प्रार्थयामास हृष्टात्मा वरमन्य शनैः
 श्रुत्वा ॥ दशरथ उवाच ॥ न मे त्वं हि सकृद्वचसा भा
 स्करं न दत्त ॥ दादृशां वं तु दुर्मिदं न मे शक्यं कदाचन ॥
 कीर्तिरेषा त्वदीया च त्रैलोक्ये संभविष्यति ॥ वरदयं तु
 संप्राप्य हृष्टो मा स पार्थिवः ॥ रथोपरि धनुः स्यात्

भूतचिबुक्तो जलिः ॥ ध्यात्वा सरस्वतीं देवीं गगान
 यं विनायकं ॥ राजादशरथः स्तोत्रं प्रोदरेदमथा
 करोत् ॥ नमः कृष्णाय नीलाय शिखि कंठिभाय च
 नमः कालाग्निरूपाय कृतोत्ताय च ते नमः ॥ नमो निमि
 सदेहाय दीर्घस्मश्रुजटाय च ॥ नमो विशालने
 त्राय स्थूलरोम्भो नमः ॥ नमो दीर्घाय शुक
 यकालदंष्ट्र नमो स्तुते ॥ नमो स्तेकोटरस्थाय दु
 र्निरीक्षाय ते नमः ॥ नमो धोराय रोद्राय भीमरा
 य कालिने ॥ नमो सर्वभक्षाय वलीमुख्य न
 मो स्तुते ॥ सूर्यपुत्र नमो स्तु सर्वतर्के नमो स्तुते ॥

तपसा दग्धदेहाय नित्ययोगरताय च ॥ नमो नि
 त्यदुधार्थाय प्रतप्ताय च ते नमः ॥ ज्ञानचक्षु
 नमो स्तु कश्यपात्मजसूनेवे ॥ तुष्टोददासि
 ये राजंरुष्टो रुसि तक्षणात् ॥ देवा सुरमनुष्या
 श्रसिद्धविधाधरो रगाः ॥ ब्रह्माशक्रो हरे श्रेव
 त्राय वः स प्रतापकाः ॥ भूवराज्याः पतंतीरुतवह
 ष्यावलोकिताः ॥ देशाः स नगरा मादीपा श्रेव
 महादुमाः ॥ त्वया विलोकिताः सर्वनाशपाति
 समन्ताः ॥ एवं स्तुतः तदा शौरिर्महाराजो महाव
 रः ॥ प्रवृत्तिश्च शान्तिर्वीर्यं हृष्टरोमा सभाकरिः ॥

४

तुष्टो हं तवराजेंद्रस्तवे नानेन चारुरा ॥ वरं ब्रूहि
प्रदाश्यामि स्वेच्छया रघुनंदन ॥ अथ प्रभृति वं
शोरे पीडाकार्यं न कस्यचित् ॥ देवा सुर मनुष्या
सां पशुपक्षिप्रासीरिणां ॥ शानिस्वाच ॥ महासां
सुगन्ही ज्ञेयो यस्तु पीडाकरः स्मृतः ॥ अथ यो हि
वरो यस्तु तुभ्यां चैव ददामि तत् ॥ त्वया प्रोक्तं व मे
स्तोत्रं यः पठिष्यति मानवः ॥ एककाले द्विकाले
वा पीडा मुंचामि तस्य वै ॥ ४ ॥ देवा सुर मनुष्या सां
पशुपक्षिप्रासीरिणां ॥ हस्तुस्थानस्थितो वापि ज
न्मस्या न चतुर्थकः ॥ यः पुनः श्राद्धवापुक्तः सुचि
र्भूत्वा समाहितः ॥ शमीपत्रैः समभ्यर्च्य प्रति मां

४

लोहजां मम ॥ मा खदानाति लैर्मिश्रदद्यात् लोहं च द
क्षिणां ॥ कृष्णां गोरुषभं चापि दद्याद्विप्राय धीमते ॥
महिने तु विशेषेण स्तोत्रेण नैव पूजयेत् ॥ पूजाय
त्वा पठन् स्तोत्रं भूत्वा चैव कृतां जलिः ॥ तस्य पीडा न
चैवाहं करिष्यामि कदाचन ॥ गोचरे जन्म लभे वा
दशभुवतर्दशासु च ॥ रक्षामि सततं तस्य पीडामन्य
गहैः कृतां ॥ अनेनैव विधानेन पीडामुक्तं जगद्भवे
त् ॥ एतद्भक्त्या मया दत्तो वरस्तुभ्यं नरोत्तम ॥ वरद्वयं
तु संप्राप्य राजा दशरथस्तदा ॥ मेने कृतार्थमात्मानं
नमस्कृत्य शनैश्चरं ॥ शनिना चाभ्यनुज्ञातो रथमा

स्वधीर्यवान्॥ स्वस्थानं च ततो गत्वा प्रातः कर्मो भवन्
नृपः॥ य इदं प्रातरुत्थाय शौरिकारे पदे स्तवं॥ शनैश्च
रुक्तं पीना प्रीति भुवि मानवः॥ पूजयित्वा शनिं चापि
तस्य तुष्यति भास्करिः॥ पठ्यमानं मिदं स्तोत्रं श्रद्धया
पः १२ स्तोति च॥ सर्वा भीष्टु न संयुक्तो भविष्यति न
संशयः॥ १॥ इति श्री दशरथ कृतं शनि स्तोत्रं संपूर्णं॥
भाद्रमासे कृष्णपक्षे सप्तम्यां शुक्लपक्षे ॥ शिववक्त्रसु
सुकुलेन लिखितं पुस्तकं शुभं॥ सवत् १८८८

१५/१५ (A)

अथ

निवग्रहस्तोत्रम्

१५/५ (५)

० यास विरोचतम्

॥ अत्रं लोकार्थसत्पादिति प्रतिपत्तिरिति ॥
 ॥ हे वासिष्ठो वासं प्रकृतिं हि त्वत्पुत्रं ॥ मया हि
 ॥ वचनैरुक्तमस्ति ॥ अत्रं भू ॥ सेव्यो विष्णुः
 ॥ पश्यन्मुनिं हि रामं निजं तं श्रीदमये कुरु
 देवैर्दत्तं श्रीरामवेदे रक्षिष्य पश्य वधूरा
 दासैः साक्षिभिः नः ॥ १॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥ ॐ नमः श्रीनवगहस्तोत्रस्य कृष्णदेवाय नमः ॥
 ॥ अक्षिरनुसुपूछदः नवगहादेवताः नवगहप्रीत्यर्थं जपे विनियोगः ॥
 ॥ गः ॥ ॐ जपाकुसुमसंक्राशं काश्यपेयं महाधुतिं ॥ तमो ह्यं सर्वपाप ॥
 ॥ ह्यं प्रणातोस्मि दिवाकरं ॥ १॥ दधि शंखतुरवारं मंक्षीरोदार्णवसंभवं
 ॥ नमामि शशिने देवेशं भोर्मुकुटभूषणं ॥ २॥ धरणीगर्भसंभूतं
 ॥ विद्युत्तेजः समप्रभं ॥ कुमारं कूरकर्मणं भंगलं प्रणामाभ्यहम् ॥ ३॥
 ॥ प्रियंगु कलिकाश्यामं रूपेणाप्रतिमं भुवि ॥ सौम्यं सौम्यगुरोपेतं ॥
 ॥ नमामि शशिनः सुतं ॥ ४॥ देवतानां मुनीनां च गुरुरंकां च न सन्नि ॥
 ॥ भं ॥ वंदे भक्त्या त्रिलोकेशं प्रभुं वैवर्हस्पतिं ॥ ५॥ हिमकुंदं ॥
 ॥ मृगालाभं देत्यानां परमेश्वरं ॥ सर्वशास्त्रप्रवक्तारं भार्गवं प्र ॥
 ॥ रामाभ्यहम् ॥ ६॥ अर्द्धकायं महावीर्यं चंद्रादित्यविमर्दनं ॥ सिंहं ॥
 ॥ कागर्भसंभूतं तं राहुं प्रणामाभ्यहं ॥ ७॥ प्रलंबधूमसंक्राशं ॥

॥ ज्ञानं सो दार्य सत्यादति मृति हति भिस्वल्प ॥
॥ से वा तितोषात्संक्रष्टो ह्येत्सु पेक्षा मयहित
॥ वचने रत्नमत्वाच्च शंभुः ॥ सेव्यो विष्णु
॥ पमन्मुद्रुहि रामुनि सुत श्रीदमं ये कु
देवैर्दत्त श्रीरामवेदैरशिष्युपश्रुवधूरा
दत्तैः साक्षिभिः नः ॥ १ ॥

॥ १९५ ॥ श्यपेयं महाद्युतिं ॥ शोभं रूद्रात्मकं देवं तं केतुं प्रशाम्य हं ॥ ८ ॥ श्री ॥
 ॥ लांजन समाकारं सूर्य पुत्रं महाग्रहं ॥ ह्रीं यागभसमुद्र तं वंदे भक्त्या
 ॥ शैलेश्वरं ॥ १९ ॥ इदं व्यासकृतं स्तोत्रं ये पठन्ति समाहिताः ॥ दिवा वा य
 ॥ दिवा रात्रौ ते यं शान्तिं भविष्यति ॥ २० ॥ ऐश्वर्यं मनुलं चापि प्राप्नुवन् ॥
 ॥ रोग्यं पुष्टि वर्द्धनं ॥ नरनारीनरेन्द्राणां भवेत्तु स्वप्ननाशनं ॥
 ॥ १९१ ॥ ग्रहनक्षत्रजा पीडा तत्कराग्नि समुद्र वं ॥ तत्सर्वं प्रशमं ॥
 ॥ याति व्यासो ब्रूते न संशयः ॥ १९२ ॥ इति नवग्रहस्तोत्रं समाप्तं ॥
 ॥ प्रमू ॥ ॥ शान्तो देवी रभिष्टयः प्रापो भवंतु पीतये सं यो
 ॥ रभिश्चतुनः ॥ १९३ ॥ कल्याणानि दिवा मरिः सुखलितो कांतिं
 ॥ कलानां निधिः ॥ लक्ष्मीं दमात नयो बुधश्च बुधतां जीवश्चैव रंजी ॥
 ॥ वित्तं साम्राज्यं भृगुजोर्ध्वं विजयतां राहुर्वहन् चर्यतां केतुर्य ॥
 ॥ कृतुतेभिर्वांछितं फलं भूपाल चूडा
 मतो ॥ १९४ ॥